

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 984/2020
06.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Веска Крстајића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгољуба Јоксимовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 1217/19 од 29.01.2020. године, исправљене решењем Основног суда у Крагујевцу К 1217/19 од 19.02.2020. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 145/20 од 12.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 06.10.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 1217/19 од 29.01.2020. године, исправљене решењем Основног суда у Крагујевцу К 1217/19 од 19.02.2020. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 145/20 од 12.06.2020. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује, као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К 1217/19 од 29.01.2020. године, која је исправљена решењем Основног суда у Крагујевцу К 1217/19 од 19.02.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру и осуђен на казну затвора у трајању од једне године. На основу члана 261. и члана 264. ЗКП окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка и плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења, као и остале трошкове о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 145/20 од 12.06.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Драгољуб Јоксимовић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном или другостепеном суду на поновно суђење или да исте преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд, је у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, те одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет и по оцени навода у захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да се у радњама овог окривљеног описаним у изреци првостепене пресуде не стичу елементи кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, са образложењем да законско биће тог кривичног дела чине следећа обележја- претња, покушај напада и напад на службено лице надлежних органа, па како окривљени према изреци првостепене пресуде предметно кривично дело није извршио предузимањем ни једне од цитираних радњи, то дело окривљеног које му је оптужбом стављено на терет и за које је оглашен кривим побијаном правноснажном пресудом није кривично дело.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру („Сл. гласник РС“, бр. 6/2016 и 24/2018), састоји се у ометању службеног лица надлежних органа из члана 2. Закона у вршењу службене дужности и то претњом нападом, покушајем напада, нападом или на други начин.

Из чињеничног описа дела датог у изреци првостепене пресуде произлази да је окривљени АА, осим што се оглушио о наређење оштећених службених лица да стане и почео да бежи, која радња се не може сматрати радњом ометања службеног лица у вршењу службене дужности, критичном приликом оштећеном службеном лицу у тренутку када га је овај сустигао и обухватио рукама у намери да га савлада и стави му средства за везивање тзв. „лисице“, пружио активан физички отпор, тако што се отимао и опирао стављању средстава за везивање, што, по налажењу овог суда, има карактер ометања на други начин службеног лица у вршењу службене дужности, а што представља радњу извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру.

Из изнетих разлога неосновано бранилац окривљеног АА у захтеву указује да се у радњама окривљеног које су му оптужбом стављене на терет и за које је оглашен кривим правноснажном пресудом не стичу законска обележја предметног кривичног дела и да је побијана правноснажна пресуда донета уз учињену повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Осталим наводима захтева, којима се указује на исказе оштећених службених лица испитаних у својству сведока у којима су истакли да их окривљени није ударао нити вређао и одбрану окривљеног којом је негирао да је оштећенима пружао физички отпор и у вези са тим истиче да радња извршења из изреке пресуде која се односи на пружање активног физичког отпора окривљеног овлашћеним службеним лицима, није доказана, по оцени овог суда, бранилац цени изведене доказе током поступка и таквом оценом чињенично стање утврђено у побијаној правноснажној пресуди.

Поред тога бранилац у захтеву наводи и то да је другостепени суд само паушално потврдио првостепену пресуду не поступајући сагласно одредби члана 460. став 1. ЗКП која му налаже обавезу да у образложењу пресуде оцени жалбене наводе.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној одлуци, нити због повреде закона из члана 460. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић